

[Aksel Møller.]

glæder mig at kunne tilføje til det ærede medlems udtalelse derom, at der arbejdes med sagen under sådanne vilkår, at man vel på forhånd tør regne med, at en betragtelig del af det høje tings medlemmer vil stå sammen om en virkeliggørelse af denne tanke.

Jeg skal dernæst gøre en bemærkning om den tredie hovedvej: besparelserne i statens husholdning. Vort krav om overskud på statsregnskabet i penge- og finanspolitikens tjeneste støtter vi på, at vi mener, der kan indvindes besparelser i statens husholdning. Nu har vi hørt af det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), at han kan ikke finde muligheder derfor, og da han er det grønne træ, kan vi altså ikke regne med, at der er nogen på venstre side af salen, der er i stand til at finde besparelser på statens regnskab. Det vil altså sige, at socialdemokratiet for alvor mener, at den danske stats driftsudgifter er 2,2 milliarder, og derunder kommer man ikke. Stakkels Danmark, hvis skatteevnen falder! Hvordan i alverden skulle det være muligt at klare statshusholdningen under en faldende konjunktur, under en faldende skatteevne i et land, hvor regeringen overhovedet ikke kan se, at der på et budget, der er fire-fem gange så stort, som det var før krigen, kan spares noget?

Men det ærede medlem har jo den nemme udvej i forsvaret for sin modstand mod at gå tilbunds i besparelspolitikken, at han kan lade tal efter tal marchere op og sige: Vil I spare på det? eller: Hvor meget kan der spares på det? Man ved jo meget godt, at den høje rigsdag er hjælpeløs med hensyn til besparelser. Man ved meget godt, at den høje rigsdag har ingen mulighed for at se, om der skal være 25 eller 27 kontormedhjælpere i byretten. Man ved jo meget godt, at den høje rigsdag ikke er i stand til virkelig, heller ikke i finansudvalget, at gennemarbejde finansloven bag om de meddelelser, som lovens trykte tekst og anmærkninger indeholder, for at finde besparelserne eller begrundelsen for dem. Mit partis rigsdagsgruppens formand, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, har i en tale i Humlebæk stillet et krav om 5 pct.s besparelse på statens udgifter, og det har givet den højtærede finansminister al mulig anledning til på den for ham så karakteristiske måde at afvise alt det som tom snak. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Jeg har ikke afvist det, jeg har spurgt!).

Når den højtærede minister siger, at han ikke har afvist, men kun spurgt, tør jeg ikke

bestride, at det formelt ligger sådan, at han virkelig har spurgt; men jeg kan tænke mig at stille den højtærede minister det spørgsmål: Vil ministeren være med til på regeringens vegne at spørge hver enkelt institutionschef under statsforvaltningen, om denne institutionschef vil have den godhed at udarbejde et besparelsesforslag på indtil 5 pct. af sit budget? Så kan denne institutionschef sige: nej, det kan jeg ikke, eller han kan sige: jeg kan kun finde 2½ pct., eller måske er der en, der kan finde mere, og så kan det ligge i denne rigsdags hånd sammen med den højtærede minister eller de højtærede fagministre at gennemgå disse forslag og se, hvorvidt de skal føres ud i livet. Jeg og mit partis formand er da også fuldstændig enig i, at der bag en tanke om 5 pct.s besparelse i den offentlige administration ikke lå noget som helst forsøg på at tage nogen som helst socialt begrundet hjælp fra mennesker. Jeg tror derfor, at den højtærede minister hellere skulle gå ind i en virkelig realitetsforhandling om denne opgave. Jeg ved ikke, hvilken ærbødighed den højtærede minister har for sir Stafford Cripps; det er jo i alle tilfælde en partifælle, og om man tager de to sorte tirsdays i betragtning, tør man måske endda sige, det er en lidelsesfælle, og altså kan det måske være rart at høre om, hvorfor sir Stafford Cripps i grunden kunne finde ud af at give ordre til en besparelse på 5 pct., medens den højtærede minister hr. H. C. Hansen ikke kan gøre det samme i Danmark. Jeg tror ikke, det ligger anderledes, end at sådanne forslag naturligvis kan fremskaffes. Det er muligt, de ikke kan gennemføres allesammen, men det ville være helt urimeligt at tro, at der ikke på et budget på 2,2 milliarder kr. kunne være tale om besparelser.

Disse besparelser mener jeg også må gå til overbalancering af statsregnskabet, og hvis den højtærede minister og hans ærede ordfører ikke kan finde nogen besparelse, er der dog en, som rigsdagen kan få øje på, og som det ærede medlem hr. Edvard Sørensen har berørt. Jeg tænker på den post på statsregnskabet, som vi kan kalde tilskud til forbrugerpriserne, og som i finansloven står en lille smule fordelt på forskellige konti. Den satte jo for nogen tid siden sin fagreste blomst i udsendelsen af rabatmærkerne for kød og flæsk.

Den høje regering og det danske folk ved, at mit parti i en lang række tilfælde har talt imod disse tilskudsordninger, og vi har gjort forsøg på, hver eneste gang, de har været til forhandling, at få dem forandret eller bortskaffet. Den højtærede mini-